

HAVRANÍ KRUHY

SIRI PETTERSENOVÁ

ÓDINOVO DÍTĚ

NEJLEPŠÍ
NORSKÁ FANTASY
ROKU 2014

HOST

PROLOG

Thorrald vešel dovnitř, ale dveře se za ním nechtěly zabouchnout. Sníh vnikal do místnosti rychleji, než ho stačil nohou vymetat ven. Sevřel uzlík, který nesl v rukách, a opřel se do dveří jako býk. Držely a jemu se podařilo zasunout závoru. Doma. V bezpečí.

Přešel k okénku a vyhlédl z něj. Zvenku nikdo nic vidět nemohl. Obzvlášť ne v tomhle počasí. I tak... Položil uzlíček na stůl a zavřel okenice.

Kolkagga. Tu nic nezastaví.

Babské myšlenky! Co by mu chtěla Kolkagga? Neexistuje nic, z čeho by se měl zodpovídat. Ve chvíli, kdy na to pomyslel, jako by mu před očima proběhl celý život. Drogy, které prodával mimo cech Rady. Dodával opu těm, co se pak ukouřili k smrti.

Nesmysly! Jestli ty černé stíny přijdou, nebude to proto, že ze srubu na konci světa prodával neškodné bylinky. Jestli přijdou, tak kvůli ní...

Zíral na uzlíček ležící na stole. Znetvořená bytost. Nepláče, možná už je mrtvá. Tak by to bylo nejsnazší. Zachvěl se. Medvědí kožich byl tak huňatý, že skoro vyplňoval místnost, kde Thorrald stál, ale proti chladu vycházejícímu zevnitř nepomáhal. Zašmátral po šňůrce. Prsty měl zmrzlé na kost. Odmítaly ho poslechnout. Foukl do řeřavých uhlíků v krbu. Nastavil ruce teplu. Sníh na kožichu roztál a v horku ohně se vypařil.

Zatracený Olve máchal v pivním opojení mečem. Co hledal? Netvora? Co jiného by mohl hledat? To ale nehrálo žádnou roli. Olve dítě neviděl. Je v bezpečí.

V bezpečí? Zbláznil ses? Máš svůj vlastní život!

Není to zrovna život, o kterém by se skládaly písně, ale on přece nemůže vychovávat dítě. V každém případě ne takové, jako je ona. Věděl, že musí jednat.

Vytáhl nůž a zíral na znetvořenou bytost. Spala. Jeho pěst byla větší než dívčina hlavička. Zvedl ostří. Dítě otevřelo oči. Byly zelené a nebojácné. Thorrald zařval a zabodl nůž do stolu vedle nemluvněte. „Temná síla! To jsi! Mrtvorozená!“

Popadl korbek a polkl doušek zvětralého piva. Pak dítě vybalil z látky, jako dárek. Leželo a mávalo ručkama.

Na mysli Thorraldovi vytanuly staré babské řeči. Báchoroky, kterým by neměl naslouchat. Přesto... Přitlačil palec na ostří nože, až se objevila kapička krve. Nechal ji skanout dítěti do úst. Nic se nestalo. Vynadal si za svou hloupost. Co čekal? Špičáky?

Slepí neexistují!

Opřel se rukama o stůl a zavrčel.

„Do Slokny, co vlastně jsi? Nejsi přízrak. Ani dítě slepých. Jsi jen znetvořený?“ Přetočil dítě na břicho a přejel rukou podél páteře až do míst, kde měl být ocas. Vidoucí ví, že nepatří k těm, kdo věří babským řečem, ale dítě mluvilo samo za sebe. Nepocházelo z Ymova plemene.

Jsi plíseň.

Upřeně se díval na svoje pěsti, jako by se do nich plíseň už pustila. „Nemůžu si tě nechat. Nikdo by si tě nenechal!“ Zvedl ji a podržel před sebou. Holčička byla jen několik dní stará. Na hlavě měla jemné chmýří, které světlo z krbu barvilo do měděna.

„Můžu tě zabít. To bych měl udělat. Zachránit si vlastní kůži.“ Sám však věděl, že nemůže. Věděl to už ve chvíli, kdy dítě poblíž kamenného kruhu vyhrabal ze sněhu. „Nikdy mi za to nepodě-

kuješ, holčičko. Povedeš osamělý život, plný trmácení se z místa na místo. A i pod hospodskými stoly najdeš lepší společnost, než jsem já.“

Děvčátko se usmálo. Bezzubý škleb. Položil ho zpátky. Věděl, co musí udělat. Připadalo mu to těžší než ji zabít, ale neměl na vybranou. Nemůže se tu potulovat s bezocasým dítětem. Zahleděl se na sedlinu na dně korbele. Potom z poličky vyndal truhličku se snohávem. Je dost silný na to, aby takový uzlíček usmrtil. Musí být opatrný. Thorrald nasypal hrstku prášku do korbele a třásl jím, dokud tekutina nepřestala pěníť.

„Víš, kolik tohle stojí, holčičko?“ Ponořil do piva hadřík a přiložil ho dívence k ústům. Přisála se k němu jako k ženskému prsu. Počkal, dokud se jí nezačaly zavírat oči. Vytáhl nůž zabodnutý do stolu. Po ostří zůstal ve dřevě nepatrný zásek.

Zařízl jí nůž do zad. Vykřikla. Zakryl jí ústa rukou. Její vzlyky ho zraňovaly stejně, jako on zraňoval ji. Krev tekla na koberec, ale jemu se ulevilo, že děvčátko krvácí. Co taky čekal? Zachvátila ho snad panika?

Thorrald nepřestal, dokud se dítěti po spodní části zad netáhla rýha se stopami podobajícími se drápům. Děvčátko přestalo plakat mnohem dřív, než čekal. „Až se tě někdo zeptá, řekneš, že tě o ocas připravil vlk. Slyšíš? Vlk!“

Oči se holčičce zavřely. Náhle se lekl, že jí dal snohávu příliš. Přitiskl ucho k její hrudi a přesvědčil se, že dýchá normálně. Ne že by věděl, jak mají znetvořené bytosti dýchat.

Prokleté dítě. Přivodíš mi smrt.

Nechal ji ležet na stole. Přitáhl si kožich těsněji k tělu a vyšel do bouře. Jako vyděšená ženská si mezi zmrzlými smrky představoval stíny. Ale nikdo tam nebyl. Žádná Kolkagga. Žádná náhlá smrt číhající za rohem. Ještě ne.

Viděl jen Ulvheim. Naposledy. Vytáhl ze sněhu lopatu a začal si razit cestu k vozu.

RIME SE VRÁTIL

Spadlý smrk ležel přes propast Alldjup jako ztrouchnivělý most. Kůra stromu se na mnoha místech odštěpila a pod ní byl každým rokem čím dál víc patrnější obnažený kmen. Na druhou stranu propasti to bylo něco kolem dvaceti kroků. Zkratka pro odvážné veverka. Ne pro dvojnožce.

Hirka se snažila nevnímat šimrání v břiše a udělala další krok. Kmen pod ní zasténal. Sotvakdy musel nést takovou váhu a linul se z něj podezřelý hnilobný pach. Přistihla se, že o stromu záměrně smýšlí hezky, jako by to mělo zabránit tomu, aby ji ze sebe shodil do té rány zející ve skále. Roztránila by se o kameny v Pádivé, která se netečně vlnila pod ní.

Nemám strach.

Vzhlédla. Na kmeni před ní seděl Vetle a kňučel jako pes. Bylo mu patnáct zim, stejně jako Hirce, ale duší zůstal dítětem. Modrooký kluk, který ač jeho tělo poroste, nikdy nedospěje. Vetle až příliš věřil ostatním. Ale všeho jiného se bál. Tak jak ho, do Slokny, dostali až sem?

Červí potěr! Aby je slepí snědli!

Bídáci, kteří za to nesli zodpovědnost, seděli v bezpečí na zemi na kraji lesa. Cítila, jak jí jejich pohledy propalují záda. Přáli si, aby spadla. Takové potěšení jim ale dopřát nehodlala. Plánovala, že až tohle skončí, obstará si svými klouby zuboznačky. Kolgrim

nebude až do podzimu schopný jíst nic jiného než polévku. Začala zpocené ruce v pěst.

Vetle se mezi jednotlivými vzlyky začal nebezpečně pohupovat. Hirka odhodlaně udělala několik kroků vpřed. Pod botou se jí zlomila větev, leknutím nadskočila. Paže se jí samy od sebe rozkomíhaly, jako by věděly — dřív než na to stačila pomyslet —, že potřebuje pomoc. Znovu našla ztracenou rovnováhu. Srdce jí bušilo až v krku. Třásla se jí kolena.

„Ses rozklepala, bezocasá?“

Po Kolgrimově křiknutí následoval předvídatelný chór přerývaných uchechtnutí. Ozvěna se odrazela od stěn Alldjupu. *Bezocasá! Bezocasá! Bezocasá!*

Narovnala se. Nesmí se nechat vyprovokovat. Ještě ne.

Vetle byl strachy bez sebe. Seděl tam mezi větvemi, ze kterých už dávno opadalo jehličí a které teď připomínaly kostru, a nařikal. Obličej si zakryl paží, jako by mu mohlo pomoci, že takhle nic nevidí. V ruce svíral dřevěného koníčka.

„Vetle, to jsem já, Hirka. Koukni se na mě.“

Pláč ustal. Přes loket na ni zamžoural. Po zarudlé tváři se mu rozlil úsměv. Náhle si uvědomila, že udělala chybu. Vetle vyskočil na nohy a rozběhl se k ní s otevřenou náručí.

„Vetle! Počkej!“

Ale bylo pozdě. Vrhla se na ni a ona ztratila rovnováhu. V pádu se přetočila a chytila se kmene. Vetle tvrdě dopadl na její záda. Z plic se Hirce se zasyčením vydral vzduch. Dřevěný koníček se jí oťel o obličej. V kmeni několikrát nepříjemně zapraskalo.

Z větví smrku se vznesly vrány a se skřehotáním zmizely v lese. Trhané výkřiky svědčily o tom, že se Kolgrim a jeho banda snaží rychle dostat odtamtud pryč. Zvířata i lidé opouštěli místo činu, jako by pochopili, že ona a Vetle míří přímo do Slokny. Hirka rozzlobeně zařvala:

„Jsi pštros, Kolgrime! Slyšíš?“

Napadlo ji, že nikdo z nich nepoví, co se stalo. Ona a Vetle prostě jen beze stopy zmizí z vesnice.

„Mrtvý pštros!“ dodala v naději, že dostane příležitost hrozbu uskutečnit.

V břiše ucítila ledové šimrání. Kmen začal klesat. Vršek stromu se zlomil, smrk klouzal dolů a drhl přitom o protější stěnu. Naklánel se čím dál víc.

Chceš žít, nebo zemřít?

„Běž, Vetle! Ted!“

Jako zázrakem pochopil Vetle vážnost situace a vyrazil vpřed. Jeho koleno se jí nemilosrdně zabořilo mezi lopatky, ale přešel ji a pokračoval po smrku nahoru. Hirka se přitiskla ke kmeni. Pevně zavřela oči v očekávání nevyhnutelné rány. Kořeny se rvaly ze země a létaly kolem jako šípy. Všude pršely hlína a kamínky. Pak všechno utichlo stejně náhle, jako to začalo.

Otevřela oči. Nejdřív jedno, aby zjistila, jestli má smysl otevírat i to druhé. Kořeny držely. Houpala se před skalní stěnou. Vetle shora zakřičel:

„Jomare!“

Dřevěný koníček proplachtil kolem ní dolů do hlubiny. Jeho dny skončily chmurným plesknutím do Pádivé. Ale Vetle stál na pevné zemi, vydrápal se na okraj strže. Zázrak Vidoucího, pomyslela si Hirka ve zřidkavém záblesku víry.

Opatrně vzhledla. Kořen visel kousek před ní jako rozšklebená tlama trolla. Oblézt ho nemůže. Z dlaně jí po předloktí stékala krev. Musí jednat rychle — než přijde bolest.

Vylovila kapesní nůž, zabodla ho do stromu a vytáhla se nahoru, až dosáhla na kořen. Obličej jí skropila suchá hlína. Zatřásla hlavou a mrkáním se snažila prst dostat z očí. Slyšela, jak se sama směje.

Aspoň už to nemůže být horší.

Obemkla kmen nohama a schovala nůž. Pak se natáhla a rukou tápala po vrchní straně kořene. Musí najít něco, čeho by se mohla chytit.

Za paži ji popadla silná ruka.

„Značku pro mě, když tě vytáhnou?“

Málem se pustila. Copak se jí to zdá? Ten hlas... Ten hlas zná! Nebo se uhodila do hlavy?

Značku pro mě? To nemůže být nikdo jiný.

Ríme se vrátil!

Jeho hlas neslyšela už tři léta. Měl ho sice hlubší, než si pamatovala, ale byl to on. Bezpochyby. Raději neodpovídala, protože to mohly být jen výplody její mysli. Prý si vymýšlí docela často, tvrdili druzí. Říkali toho o ní ale spoustu.

Co tu, do Slokny, dělá?

Ríme ji držel pevně a z dlaně mu sálalo teplo. Cítila, že už na něj stejně část své váhy nechtěně přenesla.

„Rozhodla ses?“ ozvalo se lhostejně z okraje srázu.

„Nepotřebuju pomoci!“ odpověděla.

„Takže ještě pořád věříš, že umíš létat? Nebo máš jiný plán, jak se dostat nahoru?“

Slyšela, jak Ríme dupe na kořen. Na tvář se jí snesla další hlína. Odvrátila se a vyplivovala tu černotu. Myslí si, že vyhrál. Ten rozmazlený zrádce! Ona tady kvůli Vetlemu riskuje život a pak se tu zjeví on a chce sbírat značky, zrovna když se ocitla v úzkých. To je tak nepochopitelně dětinské. Odporné! Ale pamatuje si...

Kousla se do rtu, aby skryla úsměv, přestože tam, kde visela, ho nikdo nemohl vidět. V ramenou ji páliło. Nerada to přiznávala, ale bez pomoci se nahoru nedostane.

„Zvládla bych to, kdybys nemrhal mým časem. Můžeš dostat půlku.“

Zasmál se. Hlubokým a chraptivým smíchem, který spustil lavinu vzpomínek na dobu, kdy bylo všechno jednodušší. Bezděky se jí sevřelo hrdlo.

„Vždycky se snažíš měnit pravidla během hry. Jednu značku, nebo nic,“ řekl Ríme.

„Dobře...“ Musela ze sebe slova doslova tlačit. „Značku pro tebe, když mě vytáhneš.“

Sotva dokončila větu, její tělo se odtrhlo od kmene stromu. Chvilku se bezmocně houpala nad okrajem propasti a pak se vznesla přímo vzhůru na bezpečnou zem, kde ji Rime pustil. Na zkoušku udělala několik kroků, aby se ujistila, že ještě dokáže stát zpříma. Šlo to líp, než si představovala.

Vetle spočíval na zemi jako pytel slámy a bezmyšlenkovitě škubal za díru v rukávu své košile. Rime stál před Hirkou, jako by nikdy neodešel.

„Co tě bolí?“ zeptal se.

Byl stejný jako dřív. Mířil přímo k největší slabině. Jako šelma, která musí dát najevo, že je nejsilnější. Že vydrží nejvíc.

„Nic mě nebolí,“ odpověděla a schovala ruku za záda. Nejspíš vypadala zuboženě.

Rime postavil Vetleho na nohy. Chlapec popotáhl. Ocas mu visel schlíple. Když Rime přejížděl Vetlemu rukou po šíji a kloubech a hledal zranění, Hirka ho nenápadně pozorovala.

Měl delší vlasy než dřív, ale stále stejně sněhobílé. Sahaly mu po lopatky a byly svázané koženými řemínky. Kratší prameny se uvolnily a spadaly mu kolem obličeje, který byl užší než před lety. S ostrými rysy. Ale bylo tu ještě něco... Co nedokázala přesně popsat. Jinak se pohyboval.

A nosil zbraň.

Prohlížela si dva meče v černých pochvách. Byly tenké, připnuté na širokém opasku. Měl oděv jako válečník. Světlou halenu s rozparky po obou stranách a vysokým límečkem. Na hrudi se mu křížily široké kožené řemeny. Zářil na pozadí lesa jako sněžná kočka.

Hirka odvrátila pohled. Je to hlupák. Jaký smysl má přijít sem v takovémhle oblečení? Půlka Elveroy by za ně přečkala celou zimu.

Jakmile se k ní otočil, všimla si na levé straně jeho hrudi výšivky. Havrana. S důvěrně známými roztaženými křídly. Znak Rady. Znak Vidoucího.

Zpanikařila, strach se jí zaťal hluboko do srdce jako dráp.

Vidoucí... Obřad!

Pochopila, proč je Rime tady, a projel jí chlad.

Ne! Je brzo! Ještě je léto!

Rimeho světle šedé oči se setkaly s jejími. Zvedla bradu a neuhnula pohledem. Ani o píd'. Naklonil hlavu na stranu a pobaveně a zvědavě si ji prohlížel, jako by byla zvláštním, jemu neznámým zvířetem.

„Nemívalas zrzavé vlasy?“ podotkl.

Hirka si sáhla do vlasů a z hlavy se jí začal sypat písek. Snažila se ho rukou vyčesat, ale prsty se jí v zrzavých chuchvalcích zasekly. Oči se Rimemu třpytily jako led. Tenhle jeho výraz znala tak bolestně dobře. Dětinská výzva. Vzhledem k oděvu, co měl na sobě, to působilo nepatříčně, ale trvalo to jen chvilku a pak rysy v jeho tváři opět ztvrdly. Pohlédl jiným směrem. Vzpomněl si, kým nyní je.

Rime věstil nebezpečí, cítila to v každíčkém kousku svého těla. Myslela si, že ho poznává, ale viděla před sebou jen vzpomínku. Muž stojící před ní není její soupeř z dětství. Ani kamarád. Pochází z mocné rodiny. Je to Rime An-Elderin. Potomek jednoho z rodů Rady.

Předtím to jen nehrálo žádnou roli.

„Nejsem tu, abych zůstal. Mám doprovodit Ilume do Mannfally,“ prohlásil, jako by potvrzoval odstup mezi nimi.

Hirka sepjala ruce na prsou. „Babičce se obvykle říká babička. Taky bych jí tak říkala, kdybych nějakou měla.“ Bylo to ubohé popíchnutí, ale na nic jiného nepřišla. Její myšlenky se proměnily v beztvárovou hmotu.

„Ne v případě Ilume,“ namítl.

Sklopila zrak.

Popošel o dva kroky blíž. Jeho oděv voněl šalvějí. Za Rimem zahlédla Vetleho, jak natahuje krk a zírá do propasti, která pohltila jeho koníčka.

„Mají toho před Obřadem hodně na práci. Je to i tvůj rok, vid’?“ zeptal se Rime.

Neznatelně přikývla. Čas ji dostihl, udělalo se jí nevolno. Víceru dětí v Elveroi letos dosáhne patnáctého roku. Ostatní počítali dny už od loňska. Šili slavnostní roucha. Dostávali zlaté a stříbrné prsteny na ocas. Plánovali cestu, na kterou se jednou v životě musejí vydat všichni. Včetně Hirky. Rozdíl byl v tom, že ona by dala všechno za to, aby se tomu vyhnula.

Natáhl ruku k jejímu boku. Odskočila a sáhla po noži. Už tam ale nebyl, leskl se v Rimově ruce. Polkla a ucouvla před ocelí. Na okamžik si pomyslela, že ji prokoukl a že ji zabije, aby Radě ušetřil potíže. On ale zamířil ke kořenům stromu.

„Vezmu Vetleho domů,“ oznámil a přesekl těch pár šlahounů, které ještě držely v zemi. Smrk se zřítíl do Alldjupu. Zbyla po něm jen jizva a oblak prachu třpytící se v oparu z Pádivé. Alldjup teď s obnaženými stěnami vypadal mnohem širší.

„Ať se ti táta na tu ruku podívá,“ řekl Rime.

Odfrkla si. „Sešívám dospělé chlapy od sedmi let!“

Popošel blíž, ale ona se přiměla neustoupit. Byl skoro o hlavu vyšší než ona. Když se k ní naklonil, aby zasunul její nůž zpátky do pochvy, kožená kazajka zaskřípala.

„Jomare...“ Zaslechla neutěšitelného Vetleho. Rozuměla mu. Nejspíš dostane novou hračku, ale co na tom záleží... i kdyby byla z ryzího zlata. Jeho Jomar už není.

Hirka se otočila k odchodu. Měla pocit, že opouští něco důležitého, ale neohlédla se.

ČERVENÝ VŮZ

Jakmile si Hirka byla jistá, že už ji Rime nevidí, rozběhla se. Nechala les za sebou a sledovala horský výběžek k moři. Šance, že tam někoho potká, byla nepatrná. Ucítla ve vzduchu chaluhy a zahlédla srub. Nacházel se vysoko, obemknutý skalní stěnou, jako by ho nedaleká vesnice zapudila a on se tam vyšplhal a lízal si rány.

Ostatní říkali stavení Chatrč. Radní stráž v něm před mnoha lety dopadla zločince a pak srub zapálila. Ale nechtěl hořet. Pořád tady stál, vzdorovitě proti moři, s dočerna ohořelou kůrou na východní straně. Jeden z glimmerášenských rolníků se odvážil nahoru, aby si odnesl okenice, ale v hrůze si je upustil na nohu a zlomil si dva prsty. Tím se vše zpečetilo. Nikdo tam pak už nechodil. Dokud Hirka s otcem neproměnili srub ve svůj domov. Tátu babské povídačky nezajímaly. Ona ale přesto zneklidněla pokaždé, když stavení zahlédla. Nebála se a líbilo se jí tam, ale při pohledu na chatrč se nemohla zbavit pocitu, že se stane něco zlého. Něco, čemu musí urychleně zabránit.

Pod nohama jí skřípaly kamínky, které pokrývaly pěšinu. Vždyc-
ky když se rozpoutala bouře, skály ze sebe kamínky setřásaly.

Rime se vrátil. *Rime An-Elderin*.

Jméno mělo znít lehce, ale tížilo v ústech jako kámen. Jako Seiksovo závaží, o kterém všichni věděli, že je moc těžké, ale když

ho stráž přišla zkontrolovat, nic se neprokázalo. Povíдалo se, že kupec má dvě sady.

S Rimem to bylo stejné. Měl dvě jména. Odjel z Elveroy s krátkým, lehkým, jímž ho oslovovala od svých devíti let, a teď se vrátil s dlouhým, těžkým. S tím, které ho odsud odvolalo k rodinnému jmění za Vidoucího bílými zdmi Mannfally. Na sto honů daleko.

Sylja z Glimmeråsenu mohla až do západu slunce bájit o zlatem zdobené Mannfalle, Hirka však, poté co prožila většinu svého života na cestách v červeně natřeném voze, byla ráda za srub, který nazývala domovem. Za místo, o němž mohla říct, že z něj pochází. Co jiného taky kdokoliv potřebuje?

Zastavila se přede dveřmi. Košík! Zapomněla košík. A v něm všechny byliny, které během dne nasbírala. Zůstal u Alldjupu. Nemůže ho tam nechat. Zítra je slunovrat. Les pošlapou pověřivé vesničanky v honbě za rostlinami, které jim mají přinést sny o nápadnících. Přejde o byliny, které by mohla prodat na trhu.

Otočila se, ale pak zaslechla nějaký zvuk. Vevnitř domu něco přerývavě škrábalo na zeď. Pak to přestalo. Zůstala stát na zápraží. Jsou tady! Přišla si pro ni Rada.

Vzpamatuj se! Nic pro Radu neznameneáš.

Otevřela dveře. Čekala, že uvidí tátu, ale místnost byla prázdná. Prázdnější než obvykle. Ze stropu visel odvetník a slzář, ale všechny sušené byliny byly pryč. Dvě stěny byly zastavěné krabicemi a džbány všech velikostí, ale spodní police zely prázdnotou. Po krabicích zůstaly jen bledé obrysy narýsované v tenké vrstvě popela z ohniště. Jedna truhla, která sloužila zároveň jako lavice, byla otevřená. Chaoticky překypovala věcmi, jako by je otec z polic do truhly smetl. Čaj, bezové plody, rudokořen, masti a odvary. Amulety a šperky Vidoucího.

Hirka zvedla dobře známou zvrásněnou dřevěnou krabičku a obracela ji v rukách. Obsahovala paličkovník. Čaj z Himlifallu. Tam Síla proudila mocně, a kdo by se po šálku tohohle čaje necítil

lépe, došel už na pokraj Slokny. Prodávali ho téměř každý den... V hrudi se jí rychle rozléval neklid.

Škrábání se ozvalo znovu. Hirka odložila dřevěnou krabičku na její místo na polici a vyšla ven. Následovala zvuk za roh domu směrem k moři a dávala pozor, aby našlapovala na travu. Šla tiše, aniž chápala proč. Vyhlédla zpoza rohu. Neklid se změnil v jistotu tak nezvratnou, až jí zdřevěněly nohy.

Táta seděl v kolečkovém křesle a zrezivělým rýčem seškraboval ze starého vozu červený nátěr. Ten rýč nikdy dřív neviděla, musel si ho vypůjčit. Leskla se na něm jen čerstvě naostřená čepel. Jak táta rýčem pohyboval, dřevo táhle skřípalo. Z vozu odpadávaly vybledlé kusy nátěru a vršily se kolem tátových nohou jako podzimní listí.

Halena na jeho zádech potemněla potem. Na pažích mu vystupovaly žíly, které jako by se snažily obemknout svaly, ovšem bez úspěchu. Táta byl silný a viděli to všichni, protože si na haleně odřízl rukávy. Hirka si vzpomínala, že kdysi nosil rukávy jako ostatní, ale od té doby už uplynulo mnoho let.

„Chystáš se někam?“ zeptala se a uvědomila si, že si založila ruce na prsou. Doufala, že tak bude působit vyrovnaněji.

Zarazil se a provinile se na ni zadíval. Rychle se ale vzpamatoval. Je přece muž z Ulvheimu. Zarazil rýč do země a ten se převážil do posekané trávy. Ani táta nedokázal rýč přimět, aby stál v kamenné zemi vzpřímeně. Přejel si rukou po vyholené hlavě, až to zajiskřilo. „Přiletěl havran,“ řekl.

Hirka to věděla. Věděla to od chvíle, kdy spatřila Rimeho. Přiletěl havran, Eisvaldr stanovil datum Obřadu.

Kolik mám času?

Táta se předklonil a opět popadl rýč. Pokračoval v seškrabování nátěru.

„Tak co, pokročilas nějak?“ zajímalo ho. Hirka zaťala pěsti. Proč to neřekne rovnou? Je to její chyba, že musejí odjet.

„Chystáš se někam?“ zeptala se znovu.

Táta zabral za kola křesla a točil jimi, dokud neseděl naproti ní. Zvedl se, až se skoro tyčil nad křeslem, váha celého jeho těla přitom spočinula na pažích.

Ustoupila dozadu. Tohle není fér. Chápala, co po ní chce, ale to mu ona dát nemůže. A proč by měla? Umí přece tolik jiných věcí! Má být souzena jen na základě toho jediného, co nedokáže?

„Přimknout neumím. No a co? Už se to muselo někdy stát. Nejsem přece jediná?“

Otázka zůstala viset ve vzduchu bez odpovědi. Ví přece, že nedokáže přimknout. Vždycky to věděl. Proč by to právě dnes mělo být jinak?

Obřad. Všechno se točilo kolem toho zatraceného Obřadu.

Mrazivá nevolnost se vrátila. Rozbušilo se jí srdce.

„Už se to snad muselo někdy stát?“ zopakovala. „Přece nejsem jediná na celém světě? Ve všech jedenácti říších?“

Pohlédl na ni. Hluboko posazené oči měl povadlé stejně jako nohy. Hirka je znetvořená bytost, která neumí přimknout. K Síle je slepá. Okradená o schopnost, kterou všichni ostatní mají. Bez Síly. A bez ocasu. Znělo jí to hlavou jako ozvěna Kolgrimova povykování.

Bezocasá...

Svéhlavě se obrátila a opustila srub. Slyšela, jak na ni táta volá, ale nezastavila se. Když došla na konec skalní římsy, vyšplhala na nejvyšší ze tří bříz. Tak vysoko, kam jí dovolila tloušťka větvy. Posadila se ke kmeni a objala ho pažemi, aby nespadla. Svědila ji ruka. Rána opět krvácela. Úplně na ni zapomněla.

Ríme se vrátil.

Náhle se zastyděla. Chová se tak strašně dětinsky. Tím, že vyšplhá na strom, se nic nevyřeší. To dospělí nedělají. Ti normální. Není divné, že žijí pořád jen na cestách? Není divné, že se nikdy s nikým nestýkali, kromě těch, jimž pomáhali v době nemoci?